

idő előtt. Az öreg elspekulálta magát és most kapkod fűhöz-fához. Lehet, hogy talpra áll, az öreg nagyon ügyes. Már jó féleve takargatja, Dolfi bácsi is azért volt itt és paktáltak azzal a Kaubbal, emlékszik? Én magam sem tudtam még akkor. Mit szól hozzá?

— Hát Istenem...

Nem fogta fel egészen a dolgot és nem lepődött meg. A leány érezte ezt.

— Maga ezt nem érti, úgy-e? — Kicsit elgondolkozott. — Nagy dolog ez. Nem krajcárokról van szó.

— Nekem nehéz fejem van ehhez.

— És még sok egyébhez — nem tudta elengedni ezt a kínálkozó vágást — de azért nem kell elvörösödni. Megvallom, én sem értek az üzlethez. Igazán. Hát hagyjuk ezt. Nem szabad szólnia senkinek.

(Folyt. köv).

Török Sándor.

TAVASZ FELÉ.

Még barna fent az erdő bársonya,
De már a szél nem zúgni jár oda,
Finom ütemmel lengi, zsongja át,
Próbálja rajt' az élet nászdalát.

A csók bűvös varázsa szerte száll...
Amerre ifjú még az élet,
A szem soká egymásba mélyed...
— Új fészket rak a gerle pár.

S felzeng a csók-szonáta újra tm
Az erdő-hegedű gally-húrjain!
A föld figyel és lázban megremeg...
Megérik ezt a lények, emberek.

Az élet kulcsa lesz a csók.
Forgatják gyors tündérkacsók.
A kincsek tára megnylik,
Ha elhat a csók a szívig.

S míg ajk ajakra boldogan tapad,
Új élet ébred, új virág fakad.

Réz Gyula.